

Utasok

Ács Károly

*Én a tavasz mögött
És mögöttem a ősz;
Így fonjuk az örök
Időt, világ-idős*

*Fakó köd-sóhajok
Süllyedő ligetén,
Ha úszkös karja lóg
A fáknak feketén,*

*Vagy kóstolva a kék
Jó, nyári izeit,
Míg a test lelke mély
Értelmekkel telít.*

*A világ villamos;
Bő ölében utast
Felold és összemos,
Csörög, jegyet lyukaszt,*

*Mi meg, ha hely ürül,
Lecsapunk, s okosan
Őrizzük, mert kívül
És állva még sokan*

*Pályáznak rá. Megyünk.
S az utas-félelem
Rajtunk figyelve csüng,
És vigyáz éberem...*

*En a tavasz mögött,
Es mögöttem az ősz,
Így fonjuk az örök,
Csöngő, világ-idős*

*Döcögő életet,
És lessük, hova mos.
Hír helyett, hit helyett
Visz a vén villamos.*

(1949)

Műsor

Acs Károly

*Szép lánnyal elcicázok,
Csúf lányt megszeretek.
Es nem gondolok rátok,
Ha szólok veletek;*

*Bokrok mögé benézek,
A földet figyelem:
Hogy dobognak a részeg
Mélyből a fülelem*

*Valami dohos hangok,
Vassal s olvadt arannyal,
Hogy hány-gyúr roppant hantot
A földbezárt vak angyal,*

*A sors. Ti rajta jártok,
Mint délben színpadon
Macskák és alabárdok
S a kövér unalom.*

*A műsort este kezdik, —
En csúf lányt szeretek,
Es megpróbálok estig
Gondolni veletek.*

(1948)

Törvény

Ács Károly

*A törvény az, hogy ember tegyen törvényt,
Tanítsa rendre a világ-süvölvényt,
Egyik kezében lóbáljon napot,
A másikban fekete kalapot.*

*Szigorú szájjal csókolja a nőt,
És mosson kezet étkezés előtt.
A sarki rendőrt rugja bölcsen hasba.
S komoly lábakkal lépjen a tavaszba.*

(1948)

Füst vagyok

Ács Károly

*A füst körülleg, füst vagyok,
Foszló és karikás.
Most éppen test alakja fog,
S mindig valami más.*

*Hajlékony lasszó-hurkomat
lábad köré vetem,
ha lépsz; ha szólsz, megfojtalak:
A csendet szeretem.*

*Szeretek vakká mart szemet,
És tüdőt, ha hörög,
A bűn áruló cseppjeit:*

*Koromban üszök gyereket,
S felhőt a nap előtt,
Azt, ami füst, azt ami nincs.*

(1948)

Harag

Ács Károly

*A villámot s a vést nem a sors adja,
Hervadt virág az igazi haragja.
És rettegi a vers, a szem segédje,
Az illat-vérbe mind mélyebbre lépve.*

(1948)

Vers

Ács Károly

*Levelet írni levegővel,
Emlékezni, ha nincs remény,
Tollal baktatni, mint az órrrel
A puska és a vén legény,*

*A csend. Kitárni eszme-ajtót,
Felnyitni gátat, nyűni bút.
Amerre nem vetett, de markolt
A halál: vést és háborút.*

*Kemény vakság a szemre üljön,
Selyem-süketség, csonka nyelv
Kell itt, hogy isten ne kerüljön,
És ne viritson be az elv.*

*A jobb erények nyiszka elve,
Ne fényesüljön már a sír.
Ki vert, az élet sose verje,
Ne érjen szégyen s balga hír*

*Valami rendről, büntetésről,
Ne kelljen tudni szájalom
Főlött kinyúló vizsla késről;
S már tetteimet számolom,*

*Már felhúzó bíró-talárom,
S felcsatolom a fogakat,
Én csak a pillanatot várom,
Amikor majd nyakon ragad*

*A hitted jó s a vártad eszme.
Versem a fákat borzoló
Széllel süvít: kegyelmezne,
De nem állhat: kilőtt golyó.*

*Legyen a vers a vágótól édes
Gyümölcsben mag, fogattörő,
De jó melegben jó növény lesz,
Megáll a század döngölő*

*Során és nem mozdul, ha lomha
Varjak bogára szállanak,
Nem énekel, ha fészket fonja
A madár rajta, s metszi vak*

*A gallyát botnak, topogónak,
Csak hogyha jön a nagy fűrész,
Akkor remeg meg, de a sorsnak
Nincs elég kemény és merész,*

*Mi ellenállhat. Vagy behinti
Porral porom a feledés,
Vagy maradok. S ez azt jelenti,
Hogy szenvedek. Ez az egész.*

(1948)

Térben és időben

Ács Károly

*Csodálkozó hazugság,
Gonosz hullámán buksz át,
És megejtik a kedved
Günyos, merev keservek.*

*Valahol messze élnek
A gyerekkori fények,
De egy szigorú lektor
Mordul rád, az öregkor.*

*És elhurcol hazulról
Vonat és vers és újság,
És a csendedben güny szól:
Csodálkozó hazugság.*

*Veszekedő vágyakkal
Meguntam a csatákat,
A forma összeszabdal,
S megfoltoz az alázat.*

*És megtelít a lényeg,
S már éppencsak hogy élek,
S ha csodálkoztok rajtam,
Egy kicsit én akartam.*

(1949)